

РЕШЕНИЕ

№ 4910

гр. София, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2953** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 3, във връзка с чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 203 и следващите, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по искова на К. З. Д., чрез адвокат Р. срещу Изпълнителна Агенция по Околна Среда (ИАОС).

С решение № 7788 от 21.12.2021 г. на АССГ, потвърдено с решение № 11176 от 06.12.2022 г. на ВАС е отменена заповед № ЧР-214 от 16.06.2021 г. на Изпълнителния Директор на ИАОС, с която е прекратено служебното правоотношение на оспорващата на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

Д. претендира ответникът да бъде осъден да ѝ заплати обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба от 06.08.2021 г. до 16.12.2021 г. в размер на 8000 лева, ведно с лихва за забава на изпълнението върху главницата в размер на 237,49 лева, считано от 06.12.2022 г. до 06.03.2023 г., както и лихва за забава от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Предявеният иск е с правно основание чл. 203 от АПК – искане за обезщетение за причинени имуществени вреди, възникнали от незаконосъобразен административен акт, който е бил отменен от съда.

Ответникът е представил писмен отговор, в който исковата молба се оспорва. Алтернативно счита, че претендираната сума, представляваща законна лихва следва да бъде намалена.

По време на проведеното по делото съдебно заседание ищцата не се явява.

Пълномощникът ѝ адвокат Р. поддържа исковата молба. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът, в лицето на ИАОС, чрез юрисконсулт Г. поддържа представения отговор. Участвалият в производството по делото прокурор, в заключението си счита, че искът е доказан, следователно основателен и следва да бъде уважен в пълен размер.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че до прекратяването на служебното правоотношение К. Д. е заемала длъжността „Началник на отдел Човешки ресурси, международна дейност и връзки с обществеността“, в Дирекция „Правно, административно и финансово-стопанско обслужване“ на ИАОС.

Със Заповед № ЧР-214 от 16.06.2021 г. на Изпълнителния Директор на ИАОС е прекратено служебното правоотношение с ищцата. Този административен акт е отменен с решение № 7788 от 21.12.2021 г. на АССГ, потвърдено с решение № 11176 от 06.12.2022 г. на ВАС.

Като доказателства по делото са приети копия от служебна и трудова книжка на Д., справка от Национален Осигурителен Институт за осигуряване на Д. в периода 16.06.2021 г. до 06.12.2022 г. и справка от ТД на НАП, [населено място], относно сключени трудови и граждански договори от Д. в периода 16.06.2021 г. до 06.12.2022 г.

Ответникът не спори, че към момента на прекратяване на служебното правоотношение на Д., същата е получавала основно месечно възнаграждение в размер на 2000 лв., което се установява от Заповед № ЧР 85/24.02.2021 г.

Видно от Заповед № ЧР 680/20.12.2022 г., К. Д. е възстановена на длъжността „главен експерт“ в Дирекция „Правно и административно осигуряване“ и ѝ е определено основно месечно възнаграждение в размер на 2000 лв.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 1 от АПК, иск за обезщетение за вреди, настъпили в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. В разглеждания случай, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на К. Д. е отменена от съда, поради което искът е процесуално допустим и като такъв следва да бъде разгледан.

Разгледан по същество, искът е основателен.

С отмяната на заповедта за уволнение възниква правото на ищецът да получи обезщетение за понесените от него вреди.

По силата на чл. 104 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е

получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

Цитираната по-горе разпоредба дефинитивно посочва, че обезщетението на незаконно уволнения държавен служител е в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно и същото не може да бъде за период, по-дълъг от шест месеца. Конститутивните съдебни решения, с които се отменят незаконните уволнения, имат обратна сила, поради което може да се приеме, че служебното правоотношение не е било прекъсвано, т.е. обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл се дължи от датата на незаконното уволнение за първите 6 месеца през които служителят не е бил на държавна служба. В КТ съществува идентична правна уредба. Чл. 225 от КТ също ограничава периода на обезщетението за безработица поради незаконно уволнение на 6 месеца. В съдебната практика никога не е имало колебания, че обезщетението се дължи за първите 6 месеца, следващи прекратяването на служебното правоотношение. Ако бъде оставено на страните в правоотношението да преценят кои шест месеца от целия период от уволнението до неговата отмяна, това би довело до съществена правна несигурност, каквато не е нормативната идея.

По отношение на размера на основното месечно възнаграждение за претендиращия период 06.08.2021 г. до 16.12.2021 г. съдът на мира, че същото е било в размер на 2000 лв., т.е. за четири месеца, през които Д. не е работила по трудово или служебно правоотношение (факт, установен безспорно от приетите по делото справки от ТД на НАП, [населено място] и ТП на НОИ, [населено място]), сумата на обезщетението, съгласно чл. 104 от ЗДСл, следва да бъде в размер на 8000 лв. На основание чл. 107а от ЗДСл, на ищцата са заплатени две основни месечни заплати, след прекратяване на служебното ѝ правоотношение.

Във връзка с основателността на основната претенция, доказана се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва за забава, чиито начален момент следва да се определи съгласно т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.е. ответникът ще дължи лихва, върху присъдената сума, считано от 06.12.2022 г. - датата на влизане в сила на решение № 7788 от 21.12.2021 г. на АССГ, до датата на завеждане на исковата молба – 26.03.2023 г. Същата следва да бъде изчислена с помощта на приложението за изчисляване на законна лихва на интернет адрес – www.calculator.bg. След направеното изчисление, съдът намира, че размерът на дължимата от ответника мораторна лихва за визирания период е в размер на 273.49 лв.

Във връзка с основателността на основната претенция, доказана се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба – 27.03.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

Предвид на факта, че ищецът, чрез процесуалния си представител са поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива. Съдът намира за прекомерно претендираното от ищцата присъждане на сумата от 2400 лв., платено адвокатско възнаграждение. Делото не е с фактическа и правна сложност, поради което заплащане на възнаграждение в повече от двойния размер, предвиден, съгласно Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е прекомерно. Съдът намира, че възнаграждение в размер на 1350 лв. се явява съразмерно и справедливо на предоставената адвокатска услуга.

Водим от горното и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 5 от ГПК, във връзка с чл. 144 от

АПК и чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във връзка с чл. 203 от АПК Административен Съд
С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителна Агенция по Околна Среда да заплати на К. З. Д. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл сумата от 8000 лева, представляваща обезщетение по чл. 104 от ЗДСл, ведно със законната лихва за забава, считано от 27.03.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Изпълнителна Агенция по Околна Среда да заплати на К. З. Д. с ЕГН [ЕГН] сумата от 273.49 лв., представляваща мораторна лихва върху сумата от 8000 лв., считано от 06.12.2022 г. - датата на влизане в сила на решение № 7788 от 21.12.2021 г. на АССГ, до датата на завеждане на исковата молба – 26.03.2023 г.

ОСЪЖДА Изпълнителна Агенция по Околна Среда да заплати на К. З. Д. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 78, ал. 1 и ал. 5 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК сумата от 1350 (хиляда триста и петдесет) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.